

Den ærede Ordfører for Venstre (Kragh) talte om, at Verden er i en Uligevægtstilstand som Følge af Krigen. Det er rigtigt, men man maa erindre, at denne Tilstand ikke alene har været, men at den er lige saa stærkt til Stede nu, som den har været i Krigsperioden. Det konservative Folkepartis Ordfører (J. Chr. Møller) sagde, at man skal passe paa, at den ene Tiendedel ikke giver for meget i Skat. Det er jo ikke nogen ny Tale, den kender vi nøje; hvis det drejer sig om at hjælpe de ni Tiendedele, er man saa bange for at anvende for mange Penge.

Dersom man vil forsøge at reducere Beløbet 1,20 Kr. til 1 Kr., skal jeg bemærke, at i alt Fald Købstadkommunerne trænger i høj Grad til at anvende Dyrtidsloven indtil den alleryderste Grænse; det er derfor nødvendigt at forsøge at faa saa stor en Statsrefusion, som der overhovedet kan være Tale om. Denne vil man søge at nedsætte ved at reducere Beløbet fra 1,20 Kr. til 1 Kr. pr. Individ. Jeg er vis paa, at mange Købstadkommuner i Vinter vil faa en Masse arbejdsløse, og dem vil man blive nødt til at støtte dels ved den Understøttelse, der kan gives dem, men ogsaa ved den Støtte, der kan ydes gennem Dyrtidsloven. Man siger, at Lønningerne er steget, men paa mange Omraader vil dette have til Følge, at en Del Arbejder ikke bliver sat i Gang af de Arbejdsgivere, som stiller sig uvilligt paa dette Omraade. Jeg vil derfor af Hensyn til Købstæderne stærkt advare imod, at man sætter Beløbet 1,20 Kr. ned til 1 Kr. I de senere Aar gaar der fra Landet ind til Købstæderne en stadig Strøm dels af arbejdsløse, dels af Folk, der ikke kan skaffe sig Husly. Man har i Købstadkommunerne ikke alene maattet skaffe dem Tag over Hovedet, men man har maattet støtte dem gennem de Dyrtidslove, som Rigsdagen har vedtaget.

Jeg vil anbefale, at Sagen fremmes hurtigst muligt, og vil gerne give min Tilslutning til, at den behandles i et Udvalg.

Første Næstformand (Trier): Jeg gør opmærksom paa, at Forretningsordenens § 34 indeholder en Sætning, som lyder saaledes: Ethvert Medlem taler staaende fra sin Plads eller fra Talerstolen, medmindre Formanden af særlige Grunde har tilladt en Afvigelse herfra. En saadan Tilladelse er for Tiden kun givet Sekretærene.

Vejstrup: Den højtærede Indenrigsminister forudsatte, da han indledede For-

handlingerne angaaende Lovforslaget om Befolkningens Forsyning med Levnedsmidler, at man vel havde fulgt Forhandlingerne i det andet høje Ting, og at det derfor ikke var nødvendigt at gaa i Detailler med Hensyn til det foreliggende Forslag. Den højtærede Minister har sikkert Ret heri, vi har utvivlsomt alle med Interesse fulgt Forhandlingerne i det andet høje Ting.

Det Forslag, vi behandlede for et Øjeblik siden, staar jo i den nøjeste Forbindelse med det, vi nu behandler. Formaalet med disse to Lovforslag er detsimple: at sikre Befolkningen den nødvendige Forsyning med de nødvendige Levnedsmidler. Naar man fra enkelte Sider mener, at det Tempo for Afvikling, Ministeriet har sat, ikke er hurtigt nok, og at heller ikke Regeringspartierne her i Rigsdagen er hurtige nok, forekommer det mig, at ingen kan være blind for, at Tiden, som den former sig i Øjeblikket, karakteriseres af to Ting, Uro og Dyrtid, og at disse staar i nøjeste Forbindelse med hinanden. Derfor tror jeg, og her er jeg altsaa ganske enig i de Bemærkninger, som den højtærede Indenrigsminister har fremsat, at man skal være noget varsom med at gaa frem i et alt for rask Tempo, thi selv om det nok er rigtigt, hvad det ærede Medlem (J. Chr. Møller), der talte paa det konservative Folkepartis Vegne, sagde, at Lønniveauet er steget ganske overordentligt — han nævnte saadanne Tal som 125—175 pCt. —, er der dog en hel Del Mennesker, hvis Indtægtsforhold ingenlunde karakteriseres ved Lønnen, men hvis Indtægt fremkommer paa ganske anden Maade. Der er en hel Mængde Mennesker, hvis Livsvilkaar hverken forbedres ved en Lønstigning paa 125 eller paa 175 pCt., og det turde være et meget stort Antal af Befolkningen. Derfor skal man være uendelig varsom med at gaa for hurtigt frem paa dette Omraade.

Vi er altsaa ikke enige om det Tempo, som her kræves gennemført. Men i øvrigt er det rigtigt nok, at Lovforslaget har to Sider. Man ønsker ikke alene at sikre Befolkningen de nødvendige Levnedsmidler, en vis Rationering, og at sikre dem disse for en forholdsvis rimelig Betaling, men dette Lovforslag er ogsaa et Afviklingslovforslag, idet man i nogen Grad erkender de Teorier, som er fremsatte især fra anden Side, om, at man, efterhaanden som Forholdene bliver mere og mere normale, maa gaa til en Afvikling af de trufne ekstraordinære Foranstaltninger. Det karakteriseres bedst gennem de Tal,